

קטעי עתונות

JEWISH ECHO
Glasgow, Scotland
1988 מרץ 4

Eshkol Jahrzeit

JERUSALEM
ON the 19th anniversary of the death of prime minister Levi Eshkol, a memorial ceremony was held on Sunday at Mt. Herzl in Jerusalem.
Attending the ceremony were Prime Minister Shamir, Foreign Minister Peres, Defence Minister Rabin, Knesset Speaker Shlomo Hillel, Chief of General Staff Dan Shomron, and others.—JPPS.

קטעי עתונות

UJ KELET
Tel Aviv
1988 מרץ 7

ESKOL AZKARAJA

Lévi Eshkol, Izrael volt miniszterelnöke 19 évvel ezelőtt halt meg. Sirjánál gyászünnepséget rendeztek, amelyre hivatalos keretek között került sor. Jelen volt Izrael miniszterelnöke, a miniszterelnök első helyettese, a kormány tagjai, számos Kneszet-képviselő, a vezérkari főnök és a családtagok.
Néhány rövid emlékezés is elhangzott, amelyek felelevenítették Eshkol eredeti egyéniségét, s kivételes közéleti kvalitásait.

A HET TUKRE

Tel Aviv
1988 מרץ 3

LÉVI ESKOLTÓL ESKOL LÉVINEK

Dávid Lévi miniszterelnök-helyettes mesélte egy televízió interjú folyamán, hogy egy gyereket a megboldogult Lévi Eshkol miniszterelnök iránti tiszteletből Eskolnak nevezte. Ezután az egyik minisztertanácstól kijöve egy küldönc várt rá és Mirjam Eshkol

megbízásából egy díszes borítékot nyújtott át neki. A borítékban egy Eskolról szóló könyv volt, melybe gyengéd női ujjak a követendő ajánlást írták: „Lévi Eshkoltól Eskol Lévinek..”

03-64050 70 ת.ד. 724 ירושלים, חל-אביב, 30215

קטעי עתונות

1 - מרץ 1988 דבר

לא בשטחים

מאת שלמה גינוסר

אתמול היה י"א באדר. אף אחד מששת היומונים העבריים לא הזכיר את יום תליחי. האם מפני שהגליל - חבל ארץ ארוז בקונסנזוס החמים - מתרוקן והולך מיהודים?

א. הסגנון

מאיר בנאי, בחור סימפטי. מתראיין צנוע בתכנית הטלוויזיה. עד פופ' המרוחקת ממני מרחק ביולוגי מסויים ביותר, שגזול ממני את כלי השיפוט האובייקטיביים. מדרגים פומון לגמרי לא רע על אה; עם אף ארוך. ולפני שהוא מתחיל ללחוד בקולו את המיקרופון, הבנאי הזה (ומה יותר ישראלי מבנאי) מסמן ללהקת נגניו וקורא: „או קיי, יאללה!” ה-א או קיי, יאללה! זה הוא כה נמוך וקטן, עד שאני צריך, בעצם, לחלוף על פניו בלי כל הערה נוספת. אבל, מה לעשות שהוא הורד לי על היבלות? ב-א או קיי, יאללה! זה מצטנף לו עתיד תרבותי נמוך כל כך, עד שאפשר לראות בשיפוליו הרחוקים את חזון השלום במורח התיכון. כל דיסקיג'וקי בתחנת טלוויזיה בעמאן או באחוד - ואינשאללה, בקרוב גם ברמשק - קרובים ל-א או קיי יאללה! זהו יותר משקרובה האוניברסיטה העברית לאוקספורד, יותר משקרוב „מבט שני” ל„פנורמה”, יותר משקרוב התיאטרון הישראלי ל„רויאל שייקספיר קומפני”, ואולי, אינשאללה, יותר משקרובים ראשיהם של מיידו האבנים בשטחים לאלות של חיילי צה"ל. או לא נורא, יש עתיד למורה התיכון. או קיי, יאללה

ב. השיטה

ליד רמזור ירושלמי, בצומת הכבישים רופין, שדרות הרצל וקריית משה. שני נתיבים. על האחד מסומן חץ „ישר” ועל השני מסומן חץ „שמאלה”. סוד די ארוך של מכונות ממתין לאור ירוק על הנתיב המוביל „ישר” לקריית משה. הנתיב השני הפונה לשרדות הרצל בכיוון לבית הכרם ריק ממכונות. נדלק האור הירוק וארבע או חמש מכונות מצליחות לעבור. לפתע עוקרת מכונת אחת מהסוד הארוך ומזנקת בנתיב השמאלי עד לראש הסדר. המכונת חונה, כמונב, בנתיב שעליו מסומן חץ „שמאלה” בלבד. אולם, כאשר שוב נדלק האור הירוק, היא מזנקת ועוברת ראשונה בראש הסדר הנוסע האור. זה, כמונב, מה שנקרא „בכביש, אל תהיה צודק, היה חכם”. כי אותם נהגים „צודקים” נשארים מאחור שעה שהחכמים כבר עברו זמן. אז כמציאות שבה הצדק והחוכמה על הכביש הם שונקיה של איכפת החוק, כראי שתעשה את חשבון הרגע, במיוחד את חשבון הרגע שבו הצדק גובל באדירוסיוס.

ג. הזיכרון

לפני שיסבתי ליד מעבדתמלילים להקליד את השורות הללו, קראתי שישה עתונים ישראליים. שלושה עתוני בוקר ושלושה הקרויים „עתוני ערב” (שעל פי שעת הופעתם, אתה מתרשם בנקל שהיום הישראלי הוא הקצר בעולם). אתמול היה י"א באדר. לא שאחרי טרומפלדור לא היו גיבורים אחרים בארץ הזאת. אבל, בכל זאת במערכת הסמלים שלנו יש לו איוח שהוא מקום ייחודי. מעניין באמת: יש לו או אין לו מכל מקום, יום תליחי לא הוזכר אף באחד מששת העתונים הללו. מקרהו לא כל כך, כנראה, ראשית: אולי הימים האלה אינם בריוק הימים הטובים ביותר למלותיו האחרונות של הגידם מתליחי. טוב למות כעד ארצנו. כלומר: זאת סיטמה שדורשת כמה הסברים והבהרות. לא כסמל, אלא לגופו של עניין. שנית, הגליל, הוא לא רק חבל ארץ ארוז היטב בקונסנזוס החמים, כמעט כמו גוש דן. הוא גם הפך סמל לשיכחה הלאומית הבוסחת, זאת שלא איכפת לה שהוא כמעט ריק מיהודים, העיקר שהוא על המפה. עוד כמה שנים על הפסבדוהיסטורי שיישאר לנו מטרומפלדור, זה רק הדיון הפסבדוהיסטורי והפולקלוריסטי העסיסי: האם אחרי שהוא חטף כרוד כבטן, אמנם להט טרומפלדור את המלים „טוב למות כעד ארצנו”, או שפלט קללה רוסית, קצרה וחד משמעית.

ד. התזכורת

כבר תשע עשרה שנים שהיהודי הפיקה הווא, לוי אשכול, איננו תשע עשרה שנים שבה „שמשון המיסכן” הפך להיות „שמשון המבולבל”. רק דלילה ממשכה להתרבות בקצב מרהים. והיום, אם תסתו לי על הביטוי, כולם דלילות.

קטעי עתונות

ROWINY KURIER
Tel Aviv
1988 מרץ 14

CO POWIEDZIAŁBY ESZKOL DZIS?

CHAIM SZIBI

Co powiedziałby dzisiaj, co by powiedział dzisiaj Lewi, syn Dwory, Eshkol, gdyby popatrzał teraz na Jerolimie, mówiącą z ministrem spraw zagranicznych USA dwoma różnymi głosami. Co powiedziałby o tych plomienach, jakie objęły zajęte tereny i rozprzesztreniają się również na Izrael w ramach zielonej linii.

W rocznicę śmierci Lewi Eshkola: przypomnienie przywódcy konsolidującego, kierownictwa skromnego, przemawiającego jednym głosem. Przypomnienie tamtej epoki: bez terenów, bez telewizji, ze zdewaluowanymi funtami i przywódca nie charyzmatyczny, ale jakże ludzki.

Wśród setek archiwalnych ujęć Eshkola, znajądnie urywki pisany w stylu owych czasów, ale jakże aktualny: „18 miodych i Szkolnik wśród nich znalazł sobie czasowe lokum w domu muchtara arabskiej wsi Kalandia. Naprzeciwko, na szczycie góry, wybudują, sobie wkrótce, stałe pomieszczenia. Człowiek trzeba żądać się konkre-

nie, jeśli nie reaguje się natychmiast i siłą to się gnie...”
Należy przypomnieć: ci, którzy teraz próbują, raz jeszcze zmieścić mapę Środkowego Wschodu powinni przypomnieć sobie, że Josi Sarid — w owej epoce rzecznik Mapaju — powiedział: „Eshkol był dobitnym wyrazem izraelskiej tragedii: z jednej strony trzeźwa ocena tego co nas czeka, a z drugiej pokusa nie podejmowanie żadnych kroków. On był jednym z pierwszych polityków, którzy uwolnili się od euforii zwycięstwa w 1967 roku: jeden z pierwszych, którzy przezumieł, że zajęte tereny mogą stać się zarymkiem ziemi — zrozumiem to jednak nie zrodziła zadanej inicjatywy”.

A oto jeszcze jedno przypomnienie z epoki Eshkola, właśnie teraz, gdy w Jerolimie pr. 2. bywa minister spraw zagranicznych Stanów Zjednoczonych. A-wiad Jafe, który był sekretarzem politycznym Eshkola, powiedział o nim w czasie uroczystości „Szioszim” po Jego śmierci: „Był uosobieniem prosioty, uczciwości, prawości serca, otwartości i „głębokich korzeni”. Opowiedział również coś, co właściwie jest samo w sobie charakterystycznym świadectwem: „Kiedyś, w czasie trudnych pertraktacji z przedstawicielami obcego państwa zwrócił się do mnie Eshkol i z przyziębieniem zapytał mnie szepem: „Myślisz, że teraz powinienem się zdenerwować? Ze to może pomóc?”

politekujecie shtie Araba, który o- strzeżę „najszedców” by nie prz- chodzili przez jego ziemię. Po- tem Rutenberg tłumaczy, że tu-

„18 miodych i Szkolnik wśród nich znalazł sobie czasowe lokum w domu muchtara arabskiej wsi Kalandia. Naprzeciwko, na szczycie góry, wybudują, sobie wkrótce, stałe pomieszczenia. Człowiek trzeba żądać się konkre-

nie, jeśli nie reaguje się natychmiast i siłą to się gnie...”
Należy przypomnieć: ci, którzy teraz próbują, raz jeszcze zmieścić mapę Środkowego Wschodu powinni przypomnieć sobie, że Josi Sarid — w owej epoce rzecznik Mapaju — powiedział: „Eshkol był dobitnym wyrazem izraelskiej tragedii: z jednej strony trzeźwa ocena tego co nas czeka, a z drugiej pokusa nie podejmowanie żadnych kroków. On był jednym z pierwszych polityków, którzy uwolnili się od euforii zwycięstwa w 1967 roku: jeden z pierwszych, którzy przezumieł, że zajęte tereny mogą stać się zarymkiem ziemi — zrozumiem to jednak nie zrodziła zadanej inicjatywy”.

A oto jeszcze jedno przypomnienie z epoki Eshkola, właśnie teraz, gdy w Jerolimie pr. 2. bywa minister spraw zagranicznych Stanów Zjednoczonych. A-wiad Jafe, który był sekretarzem politycznym Eshkola, powiedział o nim w czasie uroczystości „Szioszim” po Jego śmierci: „Był uosobieniem prosioty, uczciwości, prawości serca, otwartości i „głębokich korzeni”. Opowiedział również coś, co właściwie jest samo w sobie charakterystycznym świadectwem: „Kiedyś, w czasie trudnych pertraktacji z przedstawicielami obcego państwa zwrócił się do mnie Eshkol i z przyziębieniem zapytał mnie szepem: „Myślisz, że teraz powinienem się zdenerwować? Ze to może pomóc?”